

РЕШЕНИЕ

№ 5193

гр. София, 18.07.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 23.06.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2250** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя Р. Ж. Б. срещу Принудителна административна мярка /ПAM/ - използване на техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, наложена на 23.02.2016 г. в [населено място], [улица], по отношение на микробус марка „И.“ с ДК [рег.номер на МПС] , от контролор автомобилен транспорт в [фирма] /ЦГМ/.

В жалбата са наведени доводи за неправилност и незаконосъобразност на така наложената ПAM. Жалбоподателят счита, че на мястото на което е бил паркиран микробуса не съществувала маркировка за зона за почасово паркиране „зелена зона“ – а именно на уличното платно пред вход на търговски обект. Не е пречил на движението. В допълнителна молба уточнява, че ответникът е представил обща схема на каре „зелена зона“, без да е представена конкретна схема на [улица]за участъка от [улица]до пл. „В.“. На мястото, на което е бил паркиран микробуса има маркировка, указваща, че там е забранено паркирането, съответно санкцията е следвало да бъде друга, а не „заскобяване“ на автомобила.

В съдебно заседание не се представлява. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – Ц. Г. Г. - „контролор автомобилен транспорт“, чрез процесуален

представител адв. М. Г., САК, оспорва жалбата. Излага становище, че служителите в ЦГМ извършват дейността си в изпълнение на Наредба за организация на движението на територията на Столична община /НОДТСО/, и в изпълнение на Заповед № РД-09-05-437/29.07.2015 г. на Кмета на СО с Приложения 1 и 2 и Заповед № РД-09-05-431/29.07.2015 г. на Кмета на СО с Приложение 1 към нея. Поддържа, че мястото на което е бил паркиран процесния автомобил попада в участък „Зелена зона“ на [населено място]. Съгласно чл. 58 от НОДТСО удостоверяването на заплащането и контрола на действителното време на паркиране на автомобили в зоните за почасово платено паркиране се регламентира в заповедта по чл. 54 от НОДТСО. Сочи, че в зоните за почасово платено паркиране не се допуска паркиране на ППС без заплащане, без да е поставен на видно място валиден талон за паркиране, трайно и отчетливо маркиран с неизтриваемо средство, с всички задължителни отбелязвания, без изпратено мобилно телефонно съобщение за заплащане на указания върху указателната табела номер. В съдебно заседание моли да бъде постановено решение, с което жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и да бъде потвърдена законосъобразността на наложената ПАМ. Претендира разноски, за които представя списък.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 23.02.2016 г. жалбоподателят Р. Ж. Б., управител на [фирма]. ЕИК[ЕИК] паркирал товарен автомобил пред вход на търговски обект, находящ се в [населено място], ул. М. Б.“ № 1. Около 09:46 часа на място пристигнал свидетеля Ц. Г., служител в [фирма], на длъжност „Контрольор, автомобилен транспорт“. Г. наложил спрямо автомобила на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП – принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране.

Като доказателства по делото са приложени Заповед № СО15-РД0905-437/29.07.2015 г. /л. 17 от делото/ на кмета на Столична община за въвеждане на територията на СО режим на почасово платено паркиране „Синя зона“ и „Зелена зона“, Заповед № СО15РД- 09.05.431/29.07.2015 г. /л. 26 от делото/ на кмета на СО, с която е одобрен реда и условията за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС, в зоните за почасово платено паркиране, при използване на техническо средство тип „скоба“. Приложено е Решение № 73 на СОС от 17.12.2015 г. /л. 31 от делото/ за определяне на цени за паркиране в зоните с въведен режим на почасово платено паркиране. Приложен е Протокол за блокирани автомобили от 23.02.2016 г. /л. 34 от делото/, видно от който Ц. Г. е вписан като оператор, а автомобилът на жалбоподателя е бил заскобен в 09:46 часа. Приложени са 7 бр. фотоснимки /л. 35-41 от делото/.м Приложена е Инструкция за работа на служителите на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт“ и „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“, утвърдена от изпълнителния директор на ЦГМ. Приложено е Допълнително споразумение № РД-12-2П- 177/29.10.2015 г., видно от което ответникът Ц. Г. е назначен на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт“, сектор „принудително задържане“, отдел „Паркиране“, дирекция

„паркиране и мобилност“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл.167, ал.2,т.2 от ЗДвП служби за контрол, определени от кметовете на общините използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3, до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. Според чл. 124 от НОДТСО оперативната дейност по използването и прилагането на техническото средство тип "скоба", таксуването на собствениците или упълномощените от тях водачи, както и освобождаването на принудително задържаните ППС, се организира и осъществява от общинското дружество [фирма] по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и сл. от ЗДвП. Това именно е Заповед № СО 15 РД-09-05-431/29.07.2015г., с която кметът на СО е одобрила Ред и условия за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС, в зоните за почасово платено паркиране, при използване на техническо средство тип „скоба“. С посочения акт кметът на СО е определила юридическото лице [фирма] като орган по смисъла на §1, т. 1 АПК, на когото са възложени административните правомощия по налагане на принудителната административна мярка, и е оправомощил служители на ЦГМ ЕАД с властническите правомощия по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП.

Кметът е оправомощил служители на ЦГМ ЕАД с властническите правомощия по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП. Именно поради оправомощаване на служители на общинското предприятие, а не на цялото предприятие, изпълнителният директор на търговското дружество е приел Инструкция за работата на служителите на длъжност "Контрольор автомобилен транспорт " и "Контрольор автомобилен транспорт , той и шофьор " в сектор "Принудително задържане" от отдел "Паркиране" на дирекция "Паркиране и мобилност" по участъците от зоните с режим на почасово платено паркиране - "синя зона" и "зелена зона", в която е регламентирал действията на длъжностните лица, които са оправомощени да налагат принудителната административна мярка.

Независимо, че не е представен трудов договор, допълнителното споразумение е косвено доказателство за наличието на трудово правоотношение между ответника и оправомощеното от кмета на общината юридическото лице [фирма] като орган по смисъла на §1, т. 1 АПК. Същото не е оспорено от жалбоподателя, поради което съдът приема за доказано наличието на трудово правоотношение между ответника и [фирма].

Въз основа на горното, съдът намира, че ответникът е бил компетентен да наложи атакуваната ПАМ. В този смисъл възражението на жалбоподателя, че ПАМ е

нищожна поради некомпетентност на органа, който я е наложил, е неоснователно.

Съгласно чл. 99 от ЗДвП в населените места собственикът или администрацията, управляваща пътя може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието, като местата за паркиране по ал. 1 се обозначават с пътни знаци, пътна маркировка и надписи, чрез които на водача се указват условията за паркиране. От приложения снимков материал, а и от приложената заповед № СО15-РД0905-437/29.07.2015 г. /л. 17 от делото/ на кмета на Столична община, процесният участък е сигнализиран и попада в зона за платено почасово паркиране „Зелена зона“. Именно по силата на цитираната заповед, издадена въз основа на чл. 54 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, процесният участък е определен като зона за платено почасово паркиране. В същото време разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 2 от ЗДвП забранява паркирането на платното за движение и на тротоара непосредствено пред входовете на жилищни сгради и гаражи, когато това затруднява достъпа до тях. С идентично съдържание е и разпоредбата на чл. 46, т. 2 от Наредбата за организация на движението на територията на Столичната община. Видно от приложения по делото снимков материал (л.35-41) автомобилът е бил паркиран пред вход. Установява се също така от приложения снимковия материал, че мястото, на което е бил паркиран автомобила, платното е маркирано с пътна маркировка М 14 - "Начупена линия", която съгласно чл.65, т.5 от ППЗДвП очертава площ, забранена за паркиране на пътни превозни средства. При тези фактически констатации, съдът намира, че въпреки безспорната принадлежност на процесния участък към зона за платено почасово паркиране, то конкретното място, на което е бил паркирал жалбоподателят, не попада в обхвата на режима за платено почасово паркиране. Режимът за платено почасово паркиране в обособените зони, в случая „зелена зона“ не включва местата, на които по закон е забранено паркирането. Наличието на тази маркировка не се оспорва от ответника. Споделя се изложеното от ответника, че обхвата на зоната за платено почасово паркиране се определя с нейните граници – т.е. всички улици, булеварди и площади – общинска собственост в посочените граници, попадат в съответната зона и паркирането там е платено, но съдът счита, че разпоредбите на чл. 54 и сл., включени в Раздел II.1 на Глава четвърта от НОДТСО относно режима на почасово платено паркиране, следва да се тълкуват във връзка с тези на чл. 98, ал.2, т.2 от ЗДвП и чл.45-46 от Раздел I – „Общи правила“ от НОДТСО, установяващи забрана за паркиране на посочените места. Изводът, който се налага е, че режимът на платено почасово паркиране е приложим по отношение на всички места, представляващи част от улици, булеварди и площади в определената зона, с изключение на забранените за паркиране по закон места. След като ЗДвП и НОДТСО са установили забрана за паркирането пред входове на жилищни сгради и гаражи, когато това затруднява достъпа до тях, то недопустимо и в противоречие на ЗНА ще бъде тълкуването, че чрез режима на почасово платено паркиране се допуска дерогиране на тази забрана чрез заплащане от водачите на МПС на установената такса за паркиране. Съдът не възприема и не споделя становището на ответника, че при паркиране на забранени по ЗДвП места, се дължи плащане, именно поради факта, че на тези места изначално е забранено паркирането. Според настоящия съдебен състав местата, на които по закон е забранено паркирането, макар и да попадат териториално в зоните за платено почасово паркиране, са извън обхвата на режима за платено

почасово паркиране. Обратното би означавало, че срещу заплащане на [фирма] водачите могат да паркират навсякъде, а това е несъответно на духа и разума на закона т.е заплатилите такса платено паркиране водачи получават правото да извършат закононарушение като паркират на забранени места след като са заплатили такса. В конкретния случай служителите на "ЦГМ" е следвало да предприемат действия по сигнализиране за нарушението и принудително преместване на автомобила, а не да го заскобяват. Друг е въпросът, че съгласно приложената Инструкция служителите на [фирма] следва да се обаждат на дежурните координатори „Транспортни средства“, като съобщават ДКН и местоположение на нередовно паркираното МПС, за незабавното му принудително преместване на специализиран паркинг. Като вместо да предприеме действия по принудително преместване на автомобила, съгласно задълженията си по представената Инструкция, ответникът е наложил процесната ПАМ, изразяваща се принудително задържане на автомобила на жалбоподателя чрез използване на техническо средство („скоба“).

Съгласно чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП мярката „използване на техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство“ се прилага, когато не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3, до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. Предвид посочената вече неприложимост на режима за почасово платено паркиране по отношение на местата в съответните зони, които за забранени за паркиране, и произтичащата от това недължимост на цената за паркиране, следва извод, че в конкретния случай не са били налице предпоставките за прилагане на процесната ПАМ, поради което същата се явява незаконосъобразна.

На следващо място съдът счита, че наложената ПАМ е незаконосъобразна и поради несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 22 от ЗАНН ПАМ се налагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. В настоящия случай безспорно се установява паркирането от жалбоподателя на забранено за паркиране място – пред вход на жилищни сгради и гаражи, когато това затруднява достъпа до тях. Конкретната забрана за паркиране е установена от законодателя с оглед да не се препятства или затруднява достъпа до входа за съответния обект и съответно да не се накърняват правата на ползвателите му. С прилагането на мярка „принудително задържане“ на неправилно паркираното МПС не само че няма да се преустанови нарушението и да се предотвратят и отстранят вредните последици от него, а напротив – създават се предпоставки за продължаване състоянието на закононарушение за неопределено време, ако водачът на заскобеното МПС откаже да заплати сумата за освобождаване на автомобила, а чл.167, ал.2,т.2 от ЗДвП предвижда, че мярката се прилага до заплащане на цената и разходите по прилагане на техническото средство. В тази хипотеза, съгласно т.10 от Реда и условията за принудително задържане чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано МПС при използване на техническо средство тип „скоба“ (Приложение № 1 към Заповед № СО15-РД-09-05-431/29.07.2015г. на кмета на СО), при изтичане на работното време на съответната зона МПС може да бъде преместено принудително по реда на чл.118 от НОДТСО, но при тази редакция на текста липсва задължение за контролните органи да сторят това. По този начин действително би могло, в резултат на

незаконосъобразно прилагане на мярка „принудително задържане чрез поставяне на скоба“ на паркирало на забранено място ППС, вместо преустановяване на нарушението да се постигне обратен резултат. Изложеното дава основание на съда да приеме, че прилагането на ПАМ от вида на процесната по отношение на ППС, паркирани на забранени за това места, какъвто е настоящия случай, е в противоречие с функциите и целите на ПАМ, посочени в чл.22 от ЗАНН, поради което е налице основание за отмяна на мярката по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения, съдът намира приложената ПАМ за незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона, което налага отмяната ѝ.

С оглед изхода на спора направеното искане за присъждане за адвокатско възнаграждение от страна на ответника следва да бъде отхвърлено.

Жалбоподателят също е направил искане за присъждане на разноски, но доколкото липсват доказателства за направени такива не следва да му се присъждат. В хода на произнасяне на съда по спора се установи, че жалбоподателя е останал задължен за заплащане на държавна такса от 50лв по сметка на АССГ поради което на осн.чл.77 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК следва да бъде осъден последния да заплати посочената сума по сметка на АССГ

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 2-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя Р. Ж. Б. принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от Закона за движение по пътищата – поставяне на техническо средство за принудително задържане на пътно превозно средство, наложена на 23.02.2016 г. в [населено място], [улица], по отношение на микробус марка „И.“ с ДК [рег.номер на МПС] , от Ц. Г.- контролър автомобилен транспорт в [фирма]/ЦГМ/.

ОТХВЪРЛЯ искането на Ц. Г.- контролър автомобилен транспорт в [фирма] за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 360 лева.

ОСЪЖДА [фирма] чрез управителя Р. Ж. Б. да заплати по сметка на Административен съд София – град сумата от 50 лв, представляваща държавна такса.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: